

Cuvânt-înainte

Nu-mi mai încap în piele de bucurie că povestea lui Anton în Țara Cuvintelor Anapoda ajunge din nou la voi, de data aceasta cu minunatele ilustrații ale Oanei Ispir! Dintotdeauna m-am dat în vânt după expresiile din limba română, pe care le auzeam foarte des la bunicii mei și mă amuzau teribil. Făceam ochii cât cepele și-mi plăcea să-mi imaginez că ele chiar se-ntâmplă de-adevăratelea. Când m-am făcut mare, mi-am dorit să scriu o poveste în care să le dau viață, dar nu găseam o idee destul de trăsnetă care să le aducă împreună.

Am așteptat, și-am așteptat, până mi s-au lungit urechile, și-apoi am constatat că și copiii mei le plac expresiile astea. Colac peste pupăză, erau la vârsta la care se certau destul de mult – așa cum veți afla de la începutul cărții. Cele două idei au făcut un clic miraculos în imaginația mea și așa am început să schițez *Aiurea-n tramvai*, o carte la care copiii mei au contribuit destul de mult, mai ales cu întrebări. Ce-nseamnă „a avea ac de cojocul cuiva”? Dar „a te bate cu morile de vânt”? Cine-a fost Pazvante Chiorul? Dar Teleleu Tănase?

Din explicațiile astea, pe care am încercat să le fac cât mai amuzante și prietenoase, s-a născut Glosarul de la finalul cărții. Nu e un dicționar de expresii, ci o completare a poveștii, și nu epuizează nicidecum toate expresiile din limba română, ci doar 145 dintre ele – cele care s-au strecurat în text pe parcursul aventurii lui Anton și-ale prietenilor săi prin această țară anapoda, marcate cu asterisc. Pe restul trebuie să le descoperiți voi, așadar fiți cu băgare de seamă și cu ochii-n patru!

Adina Rosetti

O ușă care trebuie să dispară

A fost odată un băiețel pe nume Anton. Avea cei mai albaștri ochi și visa să devină un inventator renumit, ca Leonardo da Vinci. Pentru asta, se antrena în fiecare zi, folosind ce găsea la îndemână prin casă. Cele mai multe dintre invențiile sale se întâmplau în mijlocul sufrageriei și conțineau exact lucrurile de care avea nevoie mama lui.

Într-o zi, mama a venit de la serviciu și și-a găsit laptopul legat cu cordo-nul halatului de scaunul de birou – care fusese legat, la rândul său, de masa de scris cu câteva eșarfe din mătase la capetele cărora atârnavă niște coliere

și un polonic de supă. Dacă mișcai polonicul într-un anume fel, scaunul începea să se rotească, iar laptopul se deschidea, ceea ce – considera Anton – ar fi trebuit să o ajute pe mama lui. Numai că ea vedea diferit lucrurile: l-a rugat să nu se mai atingă niciodată de laptop. Se pare că era un obiect foarte important pentru ea de vreme ce îi plăcea să stea ore-ntregi cu el în brațe, apăsând pe butoane și concentrându-și privirea pe ecran.

Asta îl enerva destul de tare pe Anton. La fel cum îl enerva atunci când Clara, sora lui mai mare, se închidea la ea în cameră ca să citească, să deseneze sau să asculte muzică. În ultima vreme, Clara făcea asta din ce în ce mai des, ceea ce însemna că avea tot mai puțin timp să se joace cu el. Colecțiile lor de LEGO, de animăluțe și de dinozauri feroși fuseseră abandonate în cutiile din dulap. Anton nu avea niciun chef să se joace singur cu ele. Singurătatea îl enerva și-l plictisea. Și când se enerva și se plictisea, Anton începea să arunce cu vorbe urâte, să țipe și să dea cu pumnii în ușa surorii sale. De cealaltă parte a ușii închise, ea îi striga să plece și s-o lase odată-n pace. Iar asta îl enerva și mai tare. Doar desenele animate îl mai consolau, mai ales că, atunci când se uita la ele, nici Clara nu mai rezista. Ieșea din camera ei, ca să se uite împreună la aventurile personajelor lor preferate.

— Dacă nu ai grijă de cuvinte, ele te vor trage în lumea lor, l-a avertizat mama de câteva ori, după ce-l îmbiase cu alte jocuri, jucării și povești, dar fără niciun rezultat.

— Și ce dacă! a zis Anton încăpățânat.

— Dacă ar prinde viață cuvintele astea, nu ți-ar plăcea să le ai prin preajmă, i-a spus mama.

Tot ce-și dorea Anton era ca sora lui să-l primească la ea în cameră și să se joace din nou împreună. Însă, cum ea nu avea de gând să-l primească,

el continua să o jignească și să arunce cuvinte care se izbeau de ușa închisă a camerei ei. (Dacă vă întrebați cumva care erau cuvintele cu pricina, nu le veți afla din această carte, căci până și hârtia s-ar speria de ele!)

Ușa crescuse în mod inexplicabil, devenind una imensă, ca de fortăreață medievală, ferecată cu mii și mii de lacăte și lanțuri grele. O ușă de nepătruns, pe care Anton își dorea din tot sufletul s-o dărâme, s-o facă bucăți, bombardând-o cu lovituri de pumn și cuvinte jignitoare. O ușă în fața căreia se simțea din ce în ce mai mic, neputincios și disperat. O ușă blestemată, care-l despărțea de sora lui și care trebuia să dispară cu orice preț!

Își luă avânt și se repezi spre ea cu toată puterea. Se aștepta la o izbitură groaznică, dar, când colo, simți că trece printr-un soi de ceață densă și moale. Un coridor de ceață pe care-l străbătea în viteză și care-l ducea, cu siguranță, în camera mult visată. Nu-și putea explica ce i se întâmplă, dar se bucura că reușise cumva să treacă de ușa blestemată. Anton continuă să alerge până când ceața se risipi făcând loc unei lumini puternice, orbitoare; picioarele nu-l mai ascultară și se prăbuși, cu zgomot, pe o suprafață rece.

Tichia de mărgăritar

Când se trezi și privi în jur, nu recunoscui nimic. Nu se afla în camera Clarei, ci într-un loc necunoscut. Un oraș nou și ciudat se întindea în jurul lui. Clădiri bizare, care aveau ușa pe acoperiș, și ferestre așezate cu susu-n jos. Pomii erau desfrunziți, toate pietrele din pavaj își arătau colțurile, iar în jurul felinarelor de pe stradă plutea un întuneric beznă. Un om trecu pe lângă Anton, purtând un nas imens în brațe*. Un altul se străduia să îndese o mătă-ntr-un sac*, în timp ce un al treilea încerca zadarnic să alunge musca enervantă care i se tot așeza pe căciula* din blană.

Anton se ridică, uimit, încercând să deslușească un sens în ceea ce vedea în jur. Se apropie de un domn care purta o tichie* scânteietoare pe capul complet lipsit de păr.

— Nu vă supărați, unde ne aflăm? întrebă Anton.

— Ce întrebare stupidă, răspunse domnul, care părea foarte mândru de tichia sa, deși multă lume era de părere că n-ar avea nevoie de o asemenea podoabă. Toată lumea știe că ne aflăm în Țara Cuvintelor Anapoda.

— Eu cred că am ajuns aici din greșală, recunoscui Anton, simțind cum îl cuprinde frica. Știți cum aș putea să mă întorc acasă?

Domnul cu tichie izbucni în râs.

— Nimeni n-a plecat vreodată de-aici. Da' tu n-ai decât să aștepți până ți se lungesc urechile*...

Anton își pipăi, îngrozit, urechile, însă acestea erau exact așa cum și le amintea.

— N-ai cum să faci cale-ntoarsă, băiețel! îl avertiză domnul cu tichie, categoric.

— Chiar deloc?

— Hai, ia nu mă mai bate la cap*, că-mi sare acum muștarul*! Poate că există o cale, dar nu se-arată oricând și oricui. Vezi tu plopul ăl' de colo? Dar răchita care crește pe lângă case o vezi? Bagă bine la cap, că nu-mi răcesc gura de două ori... nu-i o senzație prea plăcută să ți se răcească gura. Când plopul ăla o să facă pere, iar când din răchită vor răsări micșunele*, atunci o să poți pleca tu de aici. 'Nțeles?

Lui Anton îi venea să plângă.

— Dar plopul nu face niciodată pere, suspină el.

— Ai prins ideea, băiețel*! Te sfătuiesc să mai prinzi câteva idei, că nu strică la casa omului.

— Altă șansă nu există?

— Ba da, răspunse domnul chel, cu un zâmbet răutăcios. Uită-te bine la cer și, când oi vedea pe-acolo un porc zburând*, atunci o să-ți poți lua și tu tălpășița de-aici.

Și, zicând acestea, domnul cu tichie izbucni într-un hohot de râs, își apucă pur și simplu picioarele și le aruncă pe spinare*, ca și cum ar fi fost făcute din cârpe, și încet-încet se îndepărtă în josul străzii.